ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 309 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ἢ ΑΠΟΧΩΡΙΣΙΣ;

—

Ὁσάκις μέχρι τοῦδε ὡμιλοῦμεν περὶ πολιτικῆς ἀποχωρήσεως ἠνοοῦμεν τὸ ἀντίθετον τῆς χειρουργικῆς ἀποχωρίσεως. Ἐν τῇ πολιτικῇ τὸ ἀποχωροῦν εἶνε πάντοτε τὸ ὑγιές, τὸ ἐλκύον, τὸ δημοτικόν· ἐν τῇ χειρουργικῇ τὸ ἀποχωριζόμενον εἶναι τὸ σεσηπὸς, τὸ ἀπωθοῦν, τὸ ἀποκρουστικόν.

Τί ἐγένετο προχθὲς, ὅτε ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν βουλήν; Ἐγένετο ἀποχώρησις; Ὄχι. Διότι οὐδεὶς συνεκινήθη, οὐδεὶς ἔγραψεν, οὐδεὶς ἔκλαυσεν, οὐδεὶς ἐταράχθη. Πολλοὶ δὲν τὸ ἠννόησαν, περισσότεροι δὲν τὸ ἔμαθον. Καὶ ὅταν τὸ ἑσπέρας ὁ *Αἰὼν* ἀνήγγειλε τὴν ἀποχώρησιν αὐτὴν, ἐφάνη ὡς τι ἐπουσιῶδες, ὡς τι ἀνάξιον νὰ καθέξῃ θέσιν ἐν τῷ πρώτῳ διαφόρῳ καὶ αὐτῶν τῶν *Ἡμερησίων Νέων* τοῦ Βιθυνοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ *Ὀλύμπου* τοῦ Κοκοράβα.

Πόσα ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῶν στηλιτικῶν! Καὶ τότε ἀπεχώρει ἀντιπολίτευσις. Ἀλλ' ἔρρευσεν αἷμα, ἀλλ' ἐβόησεν ὁ τύπος, ἀλλὰ συνεκινήθη ἡ Ἑλλὰς, ἀλλ' ὠρθώθη ὁ λαὸς, ἀλλ' ἀνετριχίασεν ὁ θρόνος. Καὶ σήμερον;

Σήμερον δὲν ἔρρευσεν οὔτε μελάνι! Διότι ἀπεχώρησαν, ἐνῷ ἡ σύνοδος τῆς βουλῆς ἐξέπνεεν, ὡς δειλοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἀποσυρόμενοι ἀπὸ κλίνης ἐπιθανατίου, διότι φοβοῦνται μὴ συμπαρασύρῃ καὶ αὐτοὺς ὁ θάνατος, μὴ, παρὰ τὸν ἀνοιγόμενον τάφον, ἀνορυχθῇ καὶ ἄλλος, ὁ ἰδικός των. Καὶ εἶναι οἱ ἀποχωροῦντες καὶ δειλοὶ καὶ ἁμαρτωλοί. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπεχώρησαν φοβούμενοι μήπως πρὶν κηρυχθῇ ἡ λῆξις τῆς συνόδου ψηφισθῇ καὶ τὸ κατηγορητήριον, μὴ παρὰ τὸν τάφον τῆς βουλῆς ἀνοιχθῶσιν οἱ τάφοι των, αἱ πύλαι τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου. Καὶ διὰ τοῦτο φεύγουν, καὶ διὰ τοῦτο ἀποχωροῦν. Ὅλοι ὅμως ἀποσύρονται περὶ τοὺς ἀποχωροῦντας καὶ σχηματίζεται περὶ αὐτοὺς κενὸν, κενὸν προξενοῦν φρίκην. Καὶ ἀντὶ ν' ἀνατριχιάσῃ ὁ θρόνος, ἀνατριχιάζει ὁ λαὸς εἰς τὴν διάβασιν αὐτῶν καὶ παραμερίζει, ὡς ἐὰν ἦσαν λεπροὶ, ὡς ἐὰν ἦσαν εὐλογιῶντες.

Δὲν ἐγένετο λοιπὸν ἀποχώρησις. Διότι τὸ ἀποχωρισθὲν ἦτο σεσηπὸς, εἶχε τὸ σπέρμα γαγγραίνης καλπαζούσης, καὶ παρέλυε τὰς ἐνεργείας τοῦ ἄλλου σώματος. Ὅ,τι ἔλειψε δὲν ἀπεχώρησεν, ἀπεχωρίσθη· ἀπεχωρίσθη, ὡς μέλος πάσχον, ἀπαρέλλακτα ὡς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρεταίου τὸν χειρουργικὸν πρίονα ἀποχωρίζεται εἰς ποῦς γαγγραινιῶν, μία χεὶρ σεσηπυῖα.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι, ἐνῷ μέχρι προ ὀλίγων ἡμερῶν παρέλυεν ἡ ἐνέργεια τοῦ λοιποῦ σώματος, ἀπὸ τῆς προχθὲς ἡ ὑγεία εἰργάσθη καὶ παρήγαγε. Παρήγαγεν εἰς δύο ἡμέρας τόσα, ὥστε πρέπει νὰ λυπούμεθα ὅτι ἡ ἀποχώρισις δὲν ἐγένετο ἐνωρίτερον, ἵνα παραχθῇ ἐν ἀνέσει ἀκόμη ἕν, τὸ **κατηγορητήριον.**

Blowitz.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

—

Ἡ διαβόητος δίκη Σκουζὲ προχθὲς τὴν Παρασκευὴν ἀπὸ τὰς ὀκτὼ μᾶς εἶχε καρφώσει εἰς τὴν δημοσιογραφικήν μας ἕδραν ἐν τῷ Πλημμελειοδικείῳ μὲ ἡμίσειαν δωδεκάδα ξυμένων μολυβδοκονδύλων, μὲ καλοκομμένας ταινίας χάρτου, μὲ ὄρεξιν, ἂν ὄχι Καλιβὰν, τοὐλάχιστον Κανιβάλου, νὰ ἴδωμεν, ν' ἀκούσωμεν, νὰ μελετήσωμεν, νὰ φωτογραφήσωμεν τύπους μαρτύρων, νὰ συναρπάσωμεν ἐκφράσεις βλεμμάτων καὶ κινήσεις χειλέων, νὰ στενογραφήσωμεν τόνους φωνῶν, νὰ φωνογραφήσωμεν μαρτυρίας καὶ ἀποκαλύψεις. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἀπὸ τῶν 8 εἰς τὰς 4 μ. μ., ἀφ' οὗ μόλις ἤρχισεν εἰς τὰς 5 μ. μ., ἀφ' οὗ ἠκούσαμεν τὴν δραματικὴν ἀπαγγελίαν τοῦ Μπουφίδου καὶ τὴν νευρικὴν τοῦ Αὐλωνίτου, τὴν βραχνὴν φωνὴν τοῦ προεδρεύοντος Ἀγαπηνοῦ καὶ τὴν πλήρη πάθους ἀγόρευσιν τοῦ ἀντεισαγγελέως, Γουβέλη, ἀφ' οὗ ἀνενεώσαμεν ἐπὶ δύο ὥρας τὸν πνιγηρὸν καὶ βαρὺν

ἀέρα τῆς αἰθούσης τοῦ δικαστηρίου, ἀφ' οὗ ἐμουσχεύσαμεν ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ ἔπειτα ἐρριγήσαμεν ἀπὸ τὰ ῥεύματα τῶν ἀνοιχθέντων παραθύρων, ἀφ' οὗ εἴδομεν τὴν Ἑλένην Δεσποτάκη καὶ τὸν Σκουζέ, τὸ θῦμα καὶ τὸν δήμιον—ὅπως εἶπεν ὁ Μομφεράτος, ἀφ' οὗ ὁ αὐτὸς Μομφεράτος εἶπε τὸν αὐτὸν Σκουζὲ *ἄτιμον καὶ ἄξιον τοῦ κατέργου*, ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἐπ' *ἀόριστον* ἐλλείψει τῶν κυριωτέρων μαρτύρων.

—

Εἰς τὴν προχθεσινὴν συνεδρίασιν ὁ κ. Ῥηγόπουλος παρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὡς φάντασμα τῆς Ραλλοῦς τοῦ *Ὀδοιπόρου*, φέρων ποδήρη λευκὴν σινδόνα καὶ προτείνων νὰ *ῥιφθῇ πέπλος ἐπὶ τῶν γενομένων* τῆς προτεραίας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔρθανεν ἡ σινδόνη νὰ σκεπάσῃ τὰ γενόμενα, ἀπεῤῥίφθη ἡ πρότασις.

—

Μετατίθεται ὁ λόχος τῶν πυροσβεστῶν ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν *Ὁδὸν Σταδίου* σκιεροῦ στρατῶνός του εἰς τὸ κτῆμα Ρούφου. Βεβαίως οἱ στρατῶνες δὲν φυτεύονται ἐπὶ κεντρικῆς ὁδοῦ, ἢ ἂν εὑρίσκωνται φυτευμένοι μεταφυτεύονται· ἀλλ' οἱ πυροσβέσται δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ κουζίναι παρακειμένων οἰκιῶν τοὺς ἀπησχόλουν πολύ, ἀλλὰ πυροσβέστης χωρὶς κουζίνα εἶναι πυροσβέστης χωρὶς ἀντλίαν.

—

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν φιλοξενεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν, ἔκτακτον πρόσωπον, φεῦγον τὸ *λιμποῦτι* τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁ εὐγενὴς **Πρίγκηψ Ἀθερινόπουλος** εὑρίσκεται μεταξὺ ἡμῶν, incognito, μὴ λησμονήσας ὅμως ἐν τῇ φυγῇ του οὔτε τὸ παράσημον τοῦ τάγματος τοῦ Σολομῶντος, οὐ εἶνε commerdatore, οὔτε μίαν γραμμὴν τῆς ὑψηλῆς ἀλληλογραφίας του, οὔτε ἓν πτερὸν τοῦ πίλου του. Ἐκ τῶν πτερῶν του μάλιστα φέρει ἓν καὶ ἐπὶ τοῦ καθημερινοῦ πίλου του. Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος τῷ ἐγένετο ἤδη ἐνθουσιώδης ὑποδοχή. Ἡ δὲ συγκίνησις τῶν κατοίκων ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ὁ διακοπεὶς παρεπιδημῶν κόμης Δὲ-Κάστρος ἀνεχώρησε, μὴ ἀντέχων εἰς τὴν συγκίνησιν τῆς προσεγγίσεώς του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἔχει πολὺ ἄδικον ἡ *Νέα Ἐφημερὶς*, ἥτις εἰς τὸν ὁδηγὸν τῆς ἡμέρας παραλείπει τὴν **Βουλὴν**, ἐνῷ ἀναγράφει ὅλα τὰ δημόσια θέαματα. Ἡ **Βουλὴ** κατήντησε πλέον τέλειον δημόσιον θέαμα καὶ λόγῳ διαρκείας ἀκόμη· διότι ἀπό τινος μόλις προηγεῖται κατὰ μίαν ὥρκν, ὡς πρὸς τὴν λῆξιν ἀπὸ τὸ *θέατρο* τοῦ κ. Τσόχα.

* * *

Ἄλλως τε εἰς κανὲν ἄλλο θέαμα πλὴν αὐτῆς δὲν διεγείρονται ταυτοχρόνως ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τῆς αὐτῆς παραστάσεως ὅλα τὰ συναισθήματα. Καὶ ὁ οἶκτος, καὶ ὁ γέλως, καὶ ἡ διάχυσις, καὶ τὸ ἔλεος, καὶ ἡ λύσσα, καὶ ἡ περιφρόνησις, καὶ ἡ ὀργή, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ὁ φανατισμός, καὶ ἡ εὐθυμία, καὶ ἡ **πεῖνα**.

* * *

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲν ἐπιφαίνεται πουθενὰ ἐκεῖ. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι τοσαύτην

κακοσμίαν σαπρίας ἀναδίδει ἡ αἴθουσα, ὥστε καθόλου παραδοξον νὰ ἔπαθεν ἐξ ἀσφυξίας καὶ αὐτός.

* * *

Ἴσως διὰ τοῦτο ἀπό τινος ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς κλασικῆς ταύτης χώρας ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Παρασκευαΐδης.

* * *

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἐπὶ γῆς ὑψίστου τούτου, γαργαλίζομαι νὰ παρενθέσω ἐνταῦθα τὴν τελευταίαν σοβαρὰν περιπέτειαν τοῦ βίου του. Καὶ ἀφοῦ διὰ πᾶν διήγημα χρειάζεται εἰς τίτλος, ἐπιγράψατε τὴν διήγησίν μου:

Δύω καπέλα εἰς μίαν ἡμέραν.

* * *

Ὅλοι γνωρίζετε τὸν Παρασκευαΐδην. Ὕψος δύω Καλλιγάδων. Ἐκφρασις τριῶν ἐσταυρωμένων Χριστῶν. Γενειὰς ὀλιγώτερον ψαρὰ ἀπὸ τὴν τοῦ κ. Φιλήμονος, περισσότερον ἀπὸ τὴν κόμην τοῦ κ. Βαμπᾶ. Στάσις ἱεροκήρυκος ἢ μισιοναρίου. Ἦθος ἀρνίου ἢ μωροῦ παιδιοῦ. Κινήσεις χειρῶν ἰταλοῦ κορίστα. Αὐτὸς εἶναι ὁ καμβᾶς. Τώρα ἐπ' αὐτοῦ κεντήσατε. Ἐγωϊσμὸν διὰ τὸ τίποτε καὶ μετριοφροσύνην δι' ὡραίας ἀληθῶς πράξεις, ἀγαθότητα εἰς ὠκεανὸν καὶ πεισματώδη κακίαν εἰς σταγόνας, φρασεολογίαν μὲ ὀλίγα *κρουσταλένια* καὶ καρδίαν ἀληθῶς κρουσταλένια, νοημοσύνην, πονηρίαν, μωρίαν, εἰλικρίνειαν, ἀνεξικακίαν, γλυκύτητα, αἰσθήματα, ὑποκρισίαν, ἀγνότητα, ἀκαμψίαν, τιμιότητα, ἀγάπην, φιλίαν, συγκίνησιν, ἐλεημοσύνην, ἀφοσίωσιν, ἰδέας, πρωτοτυπίαν, γνώσεις, κενότητα, καλύψατε ὅλα αὐτὰ μὲ αἰώνιον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὸ παραμικρὸν, στήσατέ τα ὀρθὰ ἐπὶ δύο ὑποδημάτων μεγέθους τοῦ λίκνου μου καὶ ἔχετε ἕνα Παρασκευαΐδην τέλειον, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ θείου του Μπρκαούρη, δημάρχου ἄλλοτε Πατρῶν, ἢ τὸν ὁποῖον θὰ χορδίσητε πρὸς στιγμὴν νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ ὁποιον θέλετε, ἢ ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἐνθυμίσῃ ἑξάκις εἰς ἡμίσειαν ὥραν τὴν Ἀμυναν, πεντάκις τὴν Περιστέραν, τετράκις τὸν φιλόσοφον ἀδελφόν του, τὸν θαυμάσιον πεζοπόρον, τρὶς τὸν Καμπούρογλον, δὶς τὸν ἑαυτόν του καὶ ἅπαξ συλλήβδην ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Ὅλα δὲ αὐτὰ ὁμοῦ, ἄνευ συνεχείας, μὲ ἄφθονον δόσιν Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς, εἰς μίαν σαλάταν, ἀποτελοῦσαν ὅμως πάντοτε ἐπιθεώρησιν γοργοτάτην μὲ κάποιαν ἑνότητα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Φιλοποίμην. Τώρα ἄρχεται ἡ διήγησις.

* * *

Προχθὲς λαμβάνει ἐκ Βομβάκης, Καλκούτας, Κίνας, Ἰνδοστάν, δὲν γνωρίζω τίνος ἀπωτάτου σημείου τῶν ἀγγλικῶν κτήσεων δύω ταράτσας εἰς σχῆμα καπέλου. Ἐξυπνᾷ λοιπὸν ἅμα τῇ χαραυγῇ, φορεῖ τὸ ἓν τῶν πιλοτεράτων τούτων ἔχει σχῆμα περικεφαλαίας καὶ ἐξέρχεται παγάνα εἰς τοὺς δρόμους. A vol d oiseau φαίνεται, ὡς μανιτάρι μεγαλοπρεπὲς, ἔχον περὶ τὸν μίσχον δηλητηριώδη κρυπτόγαμα. Τοιαύτην ἐντύπωσιν κάμνει ἡ κατάλευκος τεραστία περικεφαλαία του μὲ τὰ βαθύχροα ἐνδύματά του. Εἰς τὴν παγάνκν του σταματᾷ ὅλους τοὺς ῥίλους, ἐμβαίνει εἰς ὅλα τὰ γνώριμά του γραφεῖα, καὶ ἀρχίζει νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῶν δύω καπέλων λέγων, ὅτι θὰ τὰ εἰσαγάγῃ καὶ αὐτὰ τὰ καπέλα, διότι αὐτὸς εἰσήγαγε πρῶτος καὶ τὰς ἄλλας περικεφαλαίας. Βλέπετε ὁ ἐγωϊσμός του περιορίζεται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν περικεφαλαιῶν! Ἔπειτα ἀναπτύσσει τὴν γενεαλογίαν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν καπέλων του καὶ προαγγέλλων ὅτι τὸ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἴδ. ἀριθ. 398)

Στάσις Λεωτσάκου.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἐν τῇ γερουσίᾳ τολμηρᾶς διαδηλώσεως συνελήφθη καὶ ὁ γεροΚαλλιρρονᾶς.

Ὁ δὲ Λεωτσάκος ὡς ὕποπτος μετετέθη εἰς Σύρον.

Αἱ συνεδριάσεις τότε τῶν τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην διοργανιζόντων διεκόπησαν, αἱ δὲ συνεννοήσεις μεταξὺ των ἐγένοντο δι' ἐμπίστων αὐτοῖς ἀτόμων, καὶ ἰδίως οἱ μανάδιδες ἦσαν οἱ μυστικοὶ ἀγγελιοφόροι οἱ ἐκ τοῦ ἑνὸς οἴκου εἰς τὸν ἕτερον συνωμότην διαβιβάζοντες καὶ μεταφέροντες τὰς προφορικὰς καὶ ἐγγράφους συνεννοήσεις.

Οἶκος, ἔνθα προσωρινῶς πρό τινος ἔκειτο τὸ Δημαρχεῖον, ὁ τοῦ Μουρούζη λεγόμενος, εἶχε μετασχηματισθῇ εἰς ἐργοστάσιον φυσιγγίων, ἐν ᾧ νυχθημερὸν εἰργάζοντο ὁ Ἰωάννης Νάκης μετ' ἄλλων, εἰς τὴν κατασκευὴν τοιούτων.

Πρὸς ταῦτα κατεσκεύαζον καὶ *μπαλότα*, ἐξ ὧν ἓν οὐ σμικρᾶς διαστάσεως, ἦσαν δὲ ταῦτα πεπληρωμένα μόνον διὰ πυρίτιδος.

Τὰ μπαλότα ταῦτα ἢ τὰς μικρὰς ἐκρηκτικὰς σφαίρας ἐτοποθέτουν οἱ φοιτηταὶ εἰς τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς κρύφα καὶ ἤναπτον διὰ τῶν σιγάρων τὰ ἄκρα τῶν φυτιλίων, ἐξ οὗ ἐπερχομένη ἡ ἔκρηξις ἔθετεν εἰς κίνησιν τὰς περιπολίας καὶ τοὺς ἐν τοῖς σταθμοῖς στρατιώτας.

Ἦτο τοῦτο μία διασκέδασις διὰ νὰ θέτουν εἰς ἀμηχανίαν τοὺς λεγομένους βασιλικούς.

Τὸ μέγα μπαλότο εἶχον τοποθετήσει εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς ἁγίας Εἰρήνης δρομίσκον, ὅπου νῦν ὑπάρχει μικρὸν παντοπωλεῖον.

Ἦτο ἑσπέρα τῆς ἀναστάσεως καὶ ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ σύνηθες ἔμελλε νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐν τῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης μητροπολικῷ ναῷ τελετὴν διὰ ν'ἀκούσῃ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, καθ' ἣν δὲ ὥραν ἐτελεῖτο ἡ ἀνάστασις ἐκτὸς τοῦ ναοῦ ἠνήφθη τὸ μπαλότο καὶ μετὰ φοβεροῦ ἀληθῶς κρότου συνεκλόνισεν ἅπασαν τὴν ἐκεῖ συνοικίαν, τρόμον τοῖς πᾶσιν ἐμποιήσαν.

Ἐν τούτοις ὁ Ὄθων μικρὸν διαταραχθεὶς παρέμεινε μέχρι τέλους τῆς τελετῆς.

Ἡ ψυχραιμία τοῦ βασιλέως ἔκαμε τὴν Μαριγούλα ἐκεῖ εὑρισκομένην νὰ φρενιάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της.

— Ἄκουε, ἔλεγε, πρὸς τὸν Δόσιον καὶ Ε. Δεληγεώργην, ἀκοῦς νὰ μὴ δειλιάσῃ, νὰ φύγῃ ἔχομε νὰ κάμωμε μὲ κακὸ διάβολο.

— Θὰ τὸν ἡμερέψωμεν, ἀπήντησεν ὁ Δόσιος, θὰ τὸν κάμωμε ἀρνάκι. Στάσου δὲ καὶ ἀκόμη δὲν ἀρχίσαμε. Τί εἶνε αὐτά; Εἶνε μικρὰ παιχνίδια, γιὰ νὰ τοῦ δώσωμε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἂν τόρα τοῦ ῥίπτωμεν ἀβλαβῆ μπαλότα, αὔριο θὰ τοῦ ἀνατινάξωμε τὸ παλάτι μὲ ἀληθῆ ὀβούζια.

— Ξέρετε τί; διέκοψεν ἡ Μαριγούλα, φαίνεται ὁ κουφὸς, ὅτι μὲ τὴν κουφαμάρα του θὰ ἐνόμισε τὸν κρότον σὰν κἀνένα τσούφ.

— Ὅταν βροντίζῃ ἡ καραμπίνα ὅμως νὰ δῇς τότε πῶς θ' ἀκούσῃ.

Μεταξὺ λόγων προσῆλθον καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ἑλένης.

Εἴχομεν φιλιωθῆ, αἱ δὲ δύο φίλαι μου ἐγένοντο καὶ αὐταὶ συνομώτριαι.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ παρθένοι ἔμελον νὰ διαδραματίσωσι μετὰ βραχὺ ἡρωϊκὸν πρόσωπον ἐν τῇ ἀνελίξει τῆς ἐπαναστάσεως.

Μετὰ τὸν ἀσπασμὸν, ἡ Ἀφροδίτη μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ Λεωτσάκος ἐν Σύρῳ ἔμελλε νὰ σηκώσῃ ἀνταρσίαν καὶ ὅτι τοῦτο τὸ ἔμαθε παρὰ τοῦ νέου Μωαϊτίνη.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ Καλλιφρονᾶς, ὁ Κορωναῖος, ὁ Σκαρβέλης καὶ ἄλλοι δικασθέντες ἐξωρίσθησαν ὡς στασιασταὶ εἰς Κύθνον.

Ἐν τούτοις ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Μαριγούλας ἐξηκολούθουν τὰ μικρὰ μυστικοσυμβούλια.

Ἡ Μαριγούλα μετὰ τῶν δύο φιλινάδων της εἶχον φορέσει κόκκινους σάκκους πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν ἐπαναστατικῶν φρονημάτων αὐτῶν, μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἶχον συνδέσει μεταξύ των ζωηρὰν συνδιάλεξιν.

— Ἐσένα, ἔλεγεν ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μαριγούλας παραπονουμένη, σοῦ πάει ὁ κόκκινος σάκκος, σοῦ κάμει τὸ πρόσωπόν σου σὰν τραντάφυλλο γιατί εἶσαι ξανθή, μὰ ἐμένα μὲ κατήντησε σὰν μαυροτσούκαλο.

— Κοντὰ εἶνε, ποῦ θὰ 'πῇς, ὅτι σᾶς ἐκατάφερα νὰ τὸν φορέσετε γιὰ νὰ χάσετε τὰ κάλλη σας.

— Ὁπωσδήποτε δὲν μᾶς 'μοιάζει· αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τ' ἀρνηθῆς.

— Ἂς μὴ μᾶς πάρουν.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι; ἐπρόσθεσεν ἡ Ἑλένη, ἐκεῖνος ποῦ πρόκειται νὰ σ' ἀγαπήσῃ μὲ τὰ σωστά του, δὲν κυττάζει ἀσχημάδα. Ὁ ἔρως εἶνε τυφλός. Δὲν ξέρω, αὐτὸς ὁ πύργος τοῦ μαλακῶφ ποῦ φοροῦμε, μᾶς πάει τάχα καλλίτερα;

— Εἶνε μόδα, κυρία μου, τὸν φορεῖ καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

— Ἔχει ἐκείνη τὸν λόγο της. Οὔτε νὰ καθίσῃς μπορεῖς σὲ καναπὲ, οὔτε σὲ καρέκλα. Σοῦ πετάγεται μπρὸς καὶ σὲ κάμει ρεζίλι. Καὶ ἂν ἦναι ἡ κάλτσα σου λίγο λερωμένη ἀπὸ τὴν σκόνη σὲ καταμασκαρεύει.

βρέδυ θὰ ἰδῆτε τὸ ἄλλο καπέλον, ἀπέρχεται πρὸς ἄγραν ἄλλου ἀκροατοῦ, εἰς ὃν θὰ ἐπαναλάβῃ τὰ αὐτά, μὲ τὰ συνήθη ρητορικά του σχήματα, ὑψῶν τὴν χεῖρα ἀνοικτήν, παρὰ τὴν παρειάν του μὲ ρυθμὸν, ἢ κινῶν τὸν δείκτην μόνον παρὰ τὸν κρόταφον, ὡσεὶ ἐκράτει τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς.

* * *

Τὸ ἀπόγευμα ἡ αὐτὴ παγάνα ἐπανελήφθη μὲ τὸ ἄλλο καπέλο, στακτόχρουν γλυκυτάτου χρώματος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Παρασκευαΐδου εἶναι δύο καπέλα :

—Γιατί οἱ χωριάτες, οἱ ἰδικοί μας, ἔχουν βλέπεις πρακτικὸν πνεῦμα, σὰν τοὺς Ἐγγλέζους, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φέσι δένουν ἕνα μανδήλι, γιατὶ βλέπεις τότε δὲν τοὺς προσβάλλει ὁ ἥλιος τὸ κεφάλι, καὶ τώρα οἱ ἐγγλέζοι δι' αὐτὸ, ἅμα πᾶνε εἰς θερμὰ κλίματα, ἢ φοροῦν σὰν αὐτὸ τὸ καπέλο μου ποῦ εἶνε διπλὸ, ἢ βάζουν μανδήλι, ὅπως ἠμεῖς, γιατί καθὼς λέγει ἡ Περιστέρα. . . . .

Τὸν διακόπτει γελῶν τὸ θῦμά του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρχίζει:

— Μὴ γελᾶς, γιατί ὁ ἀδελφός μου ποῦ κάνει τόσο δρόμον μοῦλεγε ὅτι γιὰ τὸ κεφάλι . . . . γιατί βλέπεις αὐτὸς ξέρει, γιατί ἔχει γυρίσει . . . .

Καὶ οὕτω καθεξῆς μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ καπέλα ἐξώδευστε μίαν ἡμέραν ὁ Παρασκευαΐδης ἐγκαταλείψας πᾶσαν ἐργασίαν. Διότι εἰς τὴν γαλήνην, ἥτις περικυκλοῖ τὸν βίον του, ἡ ἄριξις τῶν δύο τούτων ταρατσῶν πίλων ὑπῆρξεν événement.

* * *

Ἀλλ' ἄρχισα ἀπὸ τὴν βουλὴν καὶ περιεπλανήθην εἰς τὰ ὕψη τοῦ Παρασκευαΐδου. Ἦτο ὅμως φυσικὸν, βυθισθεὶς εἰς τὴν σαπρίαν ἐκείνην, νὰ ζητήσω ν' ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα ἐπὶ τῶν ταρατσῶν τοῦ καλοῦ φίλου μου. Ἡ δυσωδία ἄλλως τε ἐν τῇ βουλῇ εἶνκι τοιαύτη, ὥστε ὁ μυροβόλος πρόεδρός της διαρκῶς κρατεῖ εὔοσμα ἄνθη ὑπὸ τὴν ῥῖνά του.

* * *

Ἔπειτα ἀπό τινος κατήντησεν ἄλλο πρᾶγμα ἐκεῖ. Τὰ ζαχαρένια τῆς κανέλας καταβροχθίζονται ὡς ἡδονικώτατον σουπὲ, καὶ πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη τὸ προεδρεῖον καὶ οἱ ὑπουργοὶ ἀκομπανιάρουν τοὺς λόγους του διαρκῶς ροκανίζοντες κουλουράκια διανεμόμενα ἀναφανδὸν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὡς ἔντυπα νομοσχεδίων, ἢ ὡς ἡμερησία διάταξις.

* * *

Ἀλλὰ ἡ μέθοδος, ἣν ἐπινόησε προχθὲς ὁ κ. Καλλιγᾶς, εἶναι ἱκανὴ νὰ πνίξῃ ὄχι μόνον τὰς ἰδέας ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν κ. Δηλιγιάννην. Εἰς πᾶσαν ἔντασιν τῆς φωνῆς τοῦ ἐκ Γόρτυνος διαπρεποῦς φλυάρου, ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀνετινάσσετο ὡς ἀφυπνιζόμενος, προσέβλεπε τὸν ῥήτορα ἐκπεπληγμένος, καὶ διαμελίζων μίαν τῶν πρὸ αὐτοῦ κουλουρῶν, ἔθετεν ἐπιδεικτικῶς μίαν βοῦκαν εἰς τὸ στόμα του, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν ἀγορεύοντα ἀσκαρδαμυκτεί.

* * *

Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ σαββάτου ὁ κ. Λομβάρδος ἐξαπέστειλε μὲ τρόπον ἱεροκρυφίως καὶ ρετσινάτο εἰς τὸν κ. Καλλιγᾶν, ὅστις ἔκαμνε τέλειον δεῖπνον ἀπὸ κουλοῦρες. Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀπεχώρησε τῆς αἰθούσης αὐτοστιγμεί.

* * *

Ἀλλ' ἑκατοντάκις προτιμωτέρα εἶναι ἡ κουλουροφαγία

— Αἴ ἔβγα τότε ἔξω μὲ τὸ φουστάνι μοναχὰ, νὰ σοῦ κρέμεται ἐπάνω σου σὰν παλῃοπάτσαβούρα καὶ νὰ φαίνεσαι σὰν σουρουβέλα, νὰ φυσᾷ καὶ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ σοῦ κολλᾶται τὸ φουστάνι ἐπάνω στὸ σῶμα, ὥστε πλειὰ ἄν ἦσαι καὶ λίγο ἀδύνατη νὰ διακρίνωνται ὅλα σου καὶ νὰ καταντᾷς μιὰ ἀηδία. Τοὐλάχιστον τὸ μαλακῶρ, εἶσαι δὲν εἶσαι παχειὰ, τὰ σκεπάζει ὅλα.

— Δὲν ἀφίνετε αὐτὰ τὰ γυναικολογήματα ; διέκοψεν ἡ Μαριγούλα. Ἔρχεσθε νὰ συντάξωμεν ἕνα ἐπαναστατικὸ τραγοῦδι; Σεῖς ἀπὸ τὴν σάτυρα ποῦ μοῦ κάματε τότε τὰ καταφέρνετε καλά. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε.

Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ αἱ τρεῖς νέαι ἐπεδόθησαν εἰς τὸ στιχουργεῖν, μετὰ πολλὰς δὲ διορθώσεις κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ συναρμολογήσουν τοὺς ἑξῆς στίχους, τοὺς τόσον τότε καταστάντας δημώδεις :

Ἕως πότε ἡ ξένη ἀκρίδα
Ἕως πότε κουφὸς Βαβαρὸς
Θὰ μαστίζῃ τὴν φίλη πατρίδα ;
Ἐγερθῆτε, ἀδέλφια ! καιρός !
Ἀναιδῶς τὴν θρησκείαν ἐμπαίζει
Καὶ τοὺς νόμους τὸ τέρας πατεῖ,
Νὰ μᾶς βρίζουν δυὸ τρεῖς Βαβαρέζοι,
Τίνος πλέον καρδιὰ τὸ κρατεῖ;

Τὸ ᾆσμα τοῦτο ἀπηγόρευσαν νὰ ᾄδωσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀλλ' εἰς τὸ πεῖσμα τῶν Βασιλικῶν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀθηνῶν κυρίαι τὸ ἔψαλλον τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ παράθυρα ἐπιδεικτικῶς.

Ἐν τούτοις ἡ συνωμοσία εἶχε λάβει μεγίστας διαστάσεις, πολιτικοί, βουλευταί, γερουσιασταί, ἀνώτατοι δικαστὰι καὶ πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ εἶχον μυηθῇ τὰ τῆς συνωμοσίας.

Ἄπειροι ἐγένοντο προφυλακίσεις καὶ πλεῖσται ἐξορίαι.

Δὲν εἶχον ἐντελῶς καταρτισθῆ τὰ σχέδια, ὅτε ὁ Λεωτσάκος, ὁ ἥρως ἐκεῖνος μαχητὴς τῆς Καλαμπάκας, ὅστις μετὰ μιᾶς δρακὸς ἀνδρῶν ἔτρεψεν ὀκτακισχιλίους τούρκους εἰς φυγὴν, ὁδηγουμένους ὑπὸ τοῦ Φουὰτ πασᾶ καὶ ἔσωσε τὸν λειπόθυμον σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἵππου φεύγοντα Χατζῆ Πέτρον, ἀπεφάσισε νὰ στασιάσῃ ἐν Σύρῳ, καὶ ἀπέλθῃ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἐν Κύθνῳ ἐξορίστων.

Τὴν ἀπόφασιν τοῦ Λεωτσάκου ἀσπασθεὶς ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ υἱὸς τοῦ προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου Περικλῆς Μωραϊτίνης ἀπεφάσισε καὶ μετέβη εἰς Σύρον, ἐκεῖ δὲ φθὰς ἔγραψε τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην πρὸς τοὺς γονεῖς του ἐπιστολὴν, τὴν τόσα ἀρῆϊα αἰσθήματα ἀποπνέουσαν καὶ τύπον ἀκράτου φιλοπατρίας.

Ἰδοὺ περικοπαί τινες αὐτῆς.

«Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὴν παράβασιν τῶν συμβουλῶν »σας· τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, ἡ *πατρὶς* πρὸ πάντων, μὲ »προκαλοῦσι. Πηγαίνω μὲ πλήρη τὴν συνείδησιν, ὅτι

τῆς εἰς τὴν οἰκίαν μεταβάσεως πρὸς δεῖπνον. Προχθὲς ἀπὸ τοιούτου μετακληθεὶς εἰς τὴν βουλὴν ὁ κ. Τριγγέτας ἤγειρε τρικυμίαν, ὑπερασπιζόμενος μὲ κατάνυξιν καὶ σέβας τὴν βασιλείαν, ἣν ἐτυράννουν αὐτοὶ οἱ ὑπουργοί, καὶ αὐτὴ ἡ σπεῖρα τῶν κκ. βουλευτῶν, Νομικοῦ καὶ Βαλέτα, καὶ αὐτὸς ὁ Δουζίνας ἀκόμη.

* * *

Τί ἐζήτει ὁ καϋμένος ὁ κ. Τριγγέτας ; Νὰ ψηφισθῇ εἰς ἀ. ἀνάγνωσιν τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀντιβασιλείας, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κ. Ῥάλλην, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε διὰ τὰ νομοσχέδιά του, ἔλεγεν·

— Δὲν εἴσθε σεῖς ὑπουργοί. Δὲν ἀγαπᾶτε τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλεὺς πάσχει. Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι καὶ θέλω νὰ φύγῃ.

Ὁ δὲ κ. Δουζίνας μὴ ἐννοῶν τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀγάπης συνδυαζομένης μὲ τὴν φυγὴν, ἐπρόβαλεν.

— Ἂν πάσχῃ, ἂς πάῃ 'στὴ Βρωμολίμνη.

Ἀλλ' ὁ κ. Τριγγέτας ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῶν παρακαθημένων, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν ἡσυχάσουν, ἀρχίζει καὶ πάλιν:

— Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ θέλετε ἄνθρωπον πάσχοντα νὰ τὸν κρατῆτε ἐδῶ ; Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι τὸν βασιλέα μου καὶ θέλω νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ φύγῃ.

— Ἀλλὰ, κ. Τριγγέτα, μόνος σεῖς ἀγαπᾶτε τὸν βασιλέα, διακόπτει μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἤρεμον φωνήν του ὁ κ. Νομικός. Καὶ ἀμέσως φωτιὰ ὁ κ. Τριγγέτας.

— Νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον. Βέβαια ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ φύγῃ, γιατὶ ὁ βασιλεὺς πάσχει.

Παρεμβαίνει ὁ κ. Βαλέτας ψυχρῶς:

— Ἔχω ἀντίρρησιν κατὰ τοῦ νομοσχεδίου.

Ἐδῶ πλέον ἡ ἀφοσίωσις ἐξέσπασε παρασύρασα καὶ τὸν κ. Τουρνάκην. Καὶ ἐφώναζον οἱ δύω συνταγματάρχαι ἀπαιτοῦντες νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον:

—Ὁ βασιλεὺς πρέπει νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ φύγῃ, γιατὶ πάσχει!

Blovitz.

ΤΟΥΣ ΧΑΣΑΜΕ.

—

Λοιπὸν ἐξεκουμπίστηκαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
καὶ τόσα νομοσχέδια ἐτέλειωσαν...τὶ κρῖμα !
Πόσο καλὰ περνούσαμε μαζί των τῆς ἡμέραις,
καὶ πόσο ἐγλεντούσαμε μὲ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα !
Ἐχάσαμε τοὺς πιὸ καλοὺς τοῦ ἔθνους θεατρίνους...
ἂς ἔλειπαν τὰ θέατρα, μὰ νἄχαμε ἐκείνους !

—

Μὰ τὶ βουλὴ ἡ φετεινή ! . . μὲ ῥόπαλα, μὲ ξύλα,
μὲ φλυαρίας χείμαρρο, μὲ κλεφτουρὰ, μὲ φρίκη,
μὲ κατηγορητήρια μεγάλα καὶ ποικίλα,
μὲ Θεσσαλία, μ' Ἤπειρο, μὲ Μπέϊκο σαρίκι.
Μ' ἑνὸς τετάρτου κόμματος ἀνατολὰς καὶ δύσεις,
μὲ τόσα νομοσχέδια καὶ μὲ ἐπερωτήσεις.

—

Ἀνακαλύψεις σοβαραὶ μὲ γλῶσσα Παλαμήδη,
μνημόσυνα καὶ θρίαμβοι τοῦ γέρω-Περρωτῆ,
δυὸ ξεκουμπίσματα καλὰ εἰς τὸν Σιβιτανίδη,
τοῦ Ῥηγοπούλου κύματα, ἀέρες καὶ στρατοί.

»ἐκτελῶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκόν μου, καὶ ἐλπίζω »εἰς τὴν εὐλογίαν τοῦ Ὑψίστου νὰ ξαναϊδωθῶμεν εὐτυ»χῶς, ἄλλως ἐνθυμηθῆτε τὴν σπαρτιάτιδα. *διὰ τοῦτο, εἶπε, σὲ ἐγέννησα.*

«Ἀποχαιρετῶ προσφιλέστατα ὄντα καὶ ὑμᾶς καὶ δὲν »δακρύω· μὴ δακρύζετε καὶ σεῖς· ὄχι ! Ὁ υἱός σας ὑπάγει νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα κατὰ τὴν συνείδησίν του.

«Χαρῆτε· ἡ οἰκογένειά μας θὰ ἔχῃ μίαν ὑπηρεσίαν »πρὸς τὴν *πατρίδα* ἢ ἕνα *μάρτυρα*, καὶ *τοῦτο* ἔτι *μᾶλλον* »εὐάρεστον.

«Οὕτω μὲ ἀνεθρέψατε !»

Μετὰ τὴν εἰς Σύρον ἄφιξιν τοῦ Μωραϊτίνη ὁ Λεωτσάκος ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ στασιάσῃ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν, ἀφοῦ μάτην προσεπάθησε νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς Συριανούς.

Λαβὼν τὸν ἐκ 50 ἀνδρῶν λόχον αὐτοῦ συνήθροισε τὸν λαὸν ἐν τῇ μοναδικῇ τῆς πόλεως πλατείᾳ καὶ ἐπειράθη διὰ νευρώδους λόγου διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἐξεγείρῃ τὰ φατριαστικὰ φρονήματα αὐτῶν.

Οἱ λόγοι του, ἡ φωνή του μικρὰν εὗρον ἠχὼ εἰς τ' αὐτιὰ τῶν Συριανῶν, μόλις δὲ πεντήκοντα ἄνδρες Ὑδραῖοι καὶ Ψαριανοὶ ἠκολούθησαν αὐτόν.

Αὐθωρεὶ μεταβὰς κατέσχε τὸ ἀτμόπλοιον τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοίας *Καρτερίας*, πλοιαρχουμένην ὑπὸ τοῦ φιλελευθέρου ἀνδρείου πλοιάρχου Ὀρλῶφ, μεθ' οὗ διετέλει εἰς συνεννόησιν, καὶ ἀπέπλευσεν ἐν μέσῳ ὀλίγων ζητωκραυγῶν τοῦ περιέργου πλήθους

Ἡ τοῦ Λεωτσάκου στάσις τηλεγραφικῶς ἀγγελθεῖσα εἰς Ἀθήνας διήγειρε μέγαν ἐνθουσιασμόν.

Ἡ πόλις πᾶσα ἦτο εἰς κίνησιν.

Ὁ στρατὸς ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς πολέμου, ὅμιλοι δὲ πολιτῶν ἐσχηματίζοντο ἐν ταῖς ὁδοῖς σιγαλῇ τῇ φωνῇ ζητοῦντες νὰ μαθωσιν ὁ εἰς ἐκ τοῦ ἄλλου τὰ νέα.

Ἡ ἀληθῶς τότε τυραννικὴ κυβέρνησις τοῦ Μικούλη ἀπέναντι τῆς ἀπροσδοκήτου στρατιωτικῆς στάσεως τοῦ Λεωτσάκου εὑρέθη εἰς ἀμήχανον θέσιν.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι οἱ ἄριστοι τῶν ἀξιωματικῶν, πρὸς οὓς μετῆλθε πάντα δόλον καὶ πᾶσαν σαγήνην δι' ὑποσχέσεων προδιβασμῶν, δωροδοκιῶν καὶ παρασήμων, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐπαναστατήσωσι τὸν στρατόν.

Ὁ Βούλγαρης, ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ γερουσιαστὴς Μοναρχίδης, ὁ Ἀρτέμης, ὁ τότε πυρῶδης δημοσιογράφος τοῦ *Τηλεγράφου*, ὄχι τοῦ σημερινοῦ, Καλαμίδας, οἱ ὑποστράτηγοι Νοταρᾶς, Σπυρο-Μήλιος καὶ Καρατζᾶς, ὁ Ζωμβρακάκης, ὁ Γρίβας, ὁ Βότσαρης, ὁ γέρων Κανάρης, ὁ Μαυρομιχάλης, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Γαρδικιώτης, ὁ Πραΐδης, οἱ γερμανοὶ Στελβὰχ, καὶ Σμόλεντζ, ὁ Γρηγόριος Κουμουνδοῦρος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι σχεδὸν ἀναφανδὸν ἐξεδήλουν τὰ στασιαστικὰ αὐτῶν φρονήματα.

Εἰς ἑκάστου πολιτικοῦ θύραν εἶχε τεθῇ καὶ ἀνὰ εἷς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας κλητήρ.

Τοῦ Στεφανίδη σχήματα, Ὁμήρου ἐξηγήσεις,
καὶ τῆς Ῥοζοῦς συγκίνησις κ' ὀλίγαι διαχύσεις.

—

Ὀλίγος κοτσαμπασισμὸς καὶ πόζα Χαριλάου,
τραμακτικὴ διάστασις τῆς μύτης τοῦ **Ἀφέντη**,
λύσσα, κουνήματα, θυμὸς τοῦ τρυφεροῦ Κολάου,
καὶ λόγοι ἐνεργητικοὶ γιὰ ὅλους σὰν ῥεβέντι.
Στὸν Χράπα Χράπα ἔφοδοι καὶ χαστουκιαῖς καμπόσαις,
τῶν **Ἡμετέρων** κίνησις καὶ νέφτι εἰς τῆς γλώσσαις.

—

Τοῦ γιδοπνίκτη Καλλιγᾶ χιλιάδες καλαμπούρια,
τοῦ Ζηνοπούλου τίναγμα καὶ ἀφηνιασμός,
ξενύκτισμα, ξεθέωμα, τυρί, ξερὰ κουλούρια,
ζέστη, σαπίλα, ἱδρῶτας, βροντὴ καὶ χαλασμός.
Ἀντιπολίτευσις σαχλὴ, ἀμαρτωλὴ καὶ κρύα,
κ' ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς βουλῆς δειλὴ λιποταξία.

—

Καὶ τώρα ξεκουμπίζονται τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
μὲ μοῦτρα μαχμουρλίδικα καὶ μάτια νυσταγμένα,
καὶ οἱ κλητῆρες τῆς βουλῆς σκουπίζουν μ' ἄλλαις λέραις
καὶ κατηγορητήρια ἐδῶ κ' ἐκεῖ ῥιγμένα.
Καὶ φεύγουνε οἱ ἔνοχοι μὲ γέλοια καὶ ἐλπίδες,
χωρὶς νὰ βλέπουν οἱ τυφλοὶ τῆς μαύρες των κηλίδες.

—

Γελᾶτε, ξεφαντόνετε, ἀλλ' ὅσο ἀπομένει
ἡ μαύρη καταδίκη σας καὶ μέσα 'στὰ σκουπίδια,
θὰ φαίνεσθε 'στὰ μάτια μας καταστιγματισμένοι
μὲ ὅσα καὶ ἂν βάλλετε 'στὴ μούρη σας φτιασίδια.
Ἀλλ' ἂν τὴν καταδίκη σας γυρεύατε μονάχοι,
πιὸ ἐλαφρὸ θὰ σέρνατε τὸ ἔγκλημα 'στὴ ῥάχη.

—

Ποῖος ἐμπαινε καὶ ποῖος ἔβγαινε ἐκ τοῦ δεῖνα καὶ τοῦ τάδε τὸ σπίτι ἦσαν ὅλα γνωστὰ εἰς τε τὴν κυβέρνησιν καὶ τὸν Ὄθωνα.

Καίτοι ὁ ἐν τῇ πρωτευούσῃ στρατὸς μόλις ἐπήρκει πρὸς συντήρησιν τῆς τάξεως, ἐν τούτοις ἐπειγόντως παρασκευασθέντες 150 στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ, 40 χωροφύλακες καὶ 30 ἄτακτοι Μακεδόνες, τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ πελουκιοῦ, ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν σφόδρα βασιλικῶν, Δ. Τσίρου καὶ Δ. Χρυσοβέργη, καὶ ἐπιβιβασθέντες ἐπὶ τῆς *γρεγάδας* ἡ τοῦ ἀτμοδρόμωνος *Ἀμαλία*, ἀπέπλευσαν εἰς Σύρον.

(Ἕπεται συνέχεια)

Παλιγένορωπος.

Σιγὴ βαθιὰ μὲς 'στὴ βουλὴ, καὶ νά! ἀπ' τὸ ταβάνι
ἡ δόξα μὲ Πλακιώτικης χονδρογαϊδάρας σχῆμα,
στεφανωμένη ἔρχεται μὲ γρασιδιῶν στεφάνι,
καὶ γαϊδουράγκαθα σκορπᾷ τριγύρω εἰς τὸ βῆμα.
Κι' ἐγὼ εἰς τὸ σαμάρι της ἀνάποδα καββάλα,
Σικτὴρ, φωνάζω, βουλευταὶ, ἀπ' τῆς βουλῆς τὴ σάλα.

Souris.

ΤΑ ΛΟΙΠΑ....

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κυρία Α. . . .;
— Αἴ, ἔτσι κ' ἔτσι.
— Δὲν εἶσαι ἐμπειρογνώμων· ἐγὼ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ὡραιοτέρα ἀφ' ὅ,τι φαίνεται, διότι κυρίως τὰ θέλγητρα αὐτῆς δὲν συνίστανται εἰς ὅ,τι δεικνύει, ἀλλ' εἰς τὰ *λοιπά*.
— Τὰ *λοιπά*; καὶ τὰ ξέρεις σὺ τὰ *λοιπά*;
— Βεβαίως.
— Καὶ ἀκόμη στέκεις καὶ δὲν μοῦ διηγεῖσαι πῶς τὰ ἔμαθες αὐτὰ τὰ *λοιπά*;
— Νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ πῶς. Πρό τινος καιροῦ συνειθίζομεν νὰ συνερχώμεθα τὰς ἑσπέρας τρεῖς τέσσαρες φίλοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου. Τὸ καλοκαῖρι, τὸ παράθυρον ἔμενεν ἀνοικτὸν, ἡμεῖς δὲ ἐξηπλωμένοι, ἄλλοι ἐπὶ τοῦ καναπὲ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐρροφῶμεν τὸ σιγάρον μας, καὶ συνωμιλοῦμεν. Μίαν ἑσπέραν, ἐν ᾧ ὡμιλούσαμεν δὲν ἐνθυμοῦμαι περὶ τίνος, ἠκούσαμεν αἴφνης φθόγγους κλειδοκυμβάλου, καὶ μετ' ὀλίγον φωνὴν δυνατὴν μᾶλλον ἢ ἁρμονικὴν συνοδεύουσαν αὐτούς.
— Ἤλλαξε τὴν ὥρα της φαίνεται, εἶπεν ὁ Ἀριστείδης, βλέπων πρὸς ἓν τῶν παραθύρων τῆς ἀντικρυνῆς οἰκίας.
— Ποῖος ἤλλαξε τὴν ὥρα του, Ἀριστείδη;
— Ἡ γειτόνισσά μου, βρὲ ἀδελφέ. Εἶδες φωνάρα ποῦ σοῦ τὴν ἔχει; Συνήθως τραγωδεῖ τὸ πρωΐ, καὶ μ' ἀρέσει πιὸ πολὺ, γιατί τότε κάμνω τὸν περίπατόν μου.
Ὁρμεμφύτως ἔστρεψα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ φωτισμένον παράθυρον, καὶ διὰ μέσου τοῦ καταβιβασμένου παραπετάσματος διέκρινα ἀρκετὰ καλὰ γυναῖκα λευχειμονοῦσαν, ἔχουσαν λυτὴν τὴν κόμην, κρούουσαν τὸ κλειδοκύμβαλόν της καὶ τραγῳδοῦσαν ὡς νὰ ἦτο βεβαία ὅτι οὐδεὶς τὴν ἔβλεπεν, οὐδεὶς τὴν ἤκουε.
Τὸ ἄσμα μοὶ ἐφάνη μέτριον, ἀλλ' ἡ ἀοιδὸς μὲ τὴν ἀτημέλητον ἐκείνην νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου.
— Κύριοι, λέγω πρὸς τοὺς φίλους μου, ὄπισθεν τοῦ διαφανοῦς ἐκείνου παραπετάσματος, εἶνε μία ὡραία γυναῖκα. Σβύσατε τὰ σιγάρα σας, διότι τὸ φῶς των εἰμπορεῖ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσίαν μας, καὶ νὰ ταράξῃ τὴν κυρίαν.
Ἀμέσως τὰ σιγάρα ἐσβέσθησαν, ἐκλείσαμεν μάλιστα καὶ τὸ παράθυρον σχεδὸν ἐντελῶς πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, καὶ ἠρχίσαμεν νὰ κατασκοπεύωμεν.
Τὸ εἰξεύρω, ἦτον ὀλίγον ἀδιάκριτον αὐτὸ ποῦ ἐκάμναμεν, ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους εἴμεθα νέοι ὅλοι μας καὶ ἔπειτα... τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ ἴδιον δὲν θὰ ἔκαμες καὶ σὺ, ἀναγνῶστα, ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μας;

Ὅταν τὸ ἄσμα ἐτελείωσεν ἡ ἀοιδὸς ἐσηκώθη. Ἦτο ἀνυπόῤῥορος ζέστη καὶ τὸ ἔνδυμά της ἦτο βεβαίως πολὺ ἐλαφρὸν, διότι τὸ φῶς τὸ ὀποῖον ἦτον εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου τὸ διεπέρα. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν κκθρέπτην καὶ μᾶς ἐράνη ὅτι παρετήρει ἐν αὐτῷ τὸ πρόσωπόν της. Ἔπειτα ἀνύψωσε τὰς χεῖρας της καὶ εἰς τὴν πλήρη χάριτος ταύτην κίνησιν, τὸ μανῆκι της, τὸ ὁποῖον ἦτο ξεκούμβωτο καὶ πολὺ φαρδὺ, ἐγλίστρησεν ἀπὸ τὸν ὡραῖον καὶ παχουλὸν βραχίονά της, ὅστις ἐνεφανίσθη αἴφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐν προκλητικῇ γυμνότητι.
— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἀριστείδης, μόλις καταστέλλων κραυγὴν θαυμασμοῦ.
Τότε ἡ κυρία ἐπίασε μὲ τὰς δύο της χεῖρας τὴν κόμην της, ἥτις κατέπιπτεν ἄφθονος καὶ μακρὰ καὶ τὴν συνέστρεψεν, ὅπως αἱ πλύντριαι τὰ ὑγρὰ ἀσπρόῤῥουχα. Ἡ κεφαλή της τὴν ὁποίαν ἐβλέπομεν κατὰ κρόταφον, ἔκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρός· ἐπειδὴ δὲ οἱ ὦμοί της, ἕνεκα τῆς κινήσεως τῶν χειρῶν της ἔπιπτον πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ στῆθος αὐτῆς διεγράφετο μᾶλλον προεξέχον. καὶ πλούσιον.
— Πεντελήσιο μάρμαρο, παριανὸ μάρμαρο, Θεὰ Ἀφροδίτη! ἐφώναζεν ὁ Ἀριστείδης.
— Μὰ θὰ σωπάσῃς ἐπὶ τέλους; λυσσασμένε!
Φαίνεται πραγματικῶς ὅτι ἡ φλὲξ τοῦ κηρίου της ἐνόησε πόσην εὐχαρίστησιν ἠσθανόμεθα, καὶ ἐφιλοτιμήθη καὶ αὐτὴ νὰ μᾶς προσφέρῃ τὰς ἐκδουλεύσεις της. Τὸ κηρίον ἦτο ὄπισθεν τῆς κυρίας, ἡ δὲ φλὲξ του τοσοῦτον ἐπιτηδείως ἐφώτιζε τὰ πράγματα, ὥστε τὸ μακρὸν ποδῆρες λεπτοῦφαντον ἔνδυμα ὡμοίαζε πρὸς τοὺς ἐλαφροὺς ἐκείνους ἀτμούς, τοὺς καλύπτοντας τὸν ὁρίζοντα δίχως νὰ τὸν σκεπάζουν. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀοιδὸς διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην της, ἐκάθησεν ἐπὶ μικροῦ καὶ λίαν χαμηλοῦ τινος σκίμποδος, ὅπου ἐξηπλώθη ἐν ὅλῃ της τῇ ἀνέσει, καὶ ἔμεινε μερικὰς στιγμὰς τὰς χεῖρας ἔχουσα συμπεπλεγμένας ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας προτεταμένους· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσήμανε τὸ μεσονύκτιον· ἔπειτα ἔλαβε τὴν δεξιάν της κνήμην, καὶ τὴν ἀνύψωσεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, διεκρίναμεν δὲ ὅτι ἐφόρει κάλτσαις.
Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν παρεμέριζε τὸ παραπέτασμα τῆς κλίνης της καὶ ἡτοιμάζετο ἴσως νὰ πλαγιάσῃ, τὸ κηρίον ἐσβέσθη....
Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς δέκα τὸ ἑσπέρας, εὑρέθημεν καὶ οἱ πέντε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀριστείδου, τέσσαρες δ' ἐξ ἡμῶν εἴχον καὶ διόπτρας εἰς τὰ θυλάκιά των. Ὅπως καὶ τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν, ἡ ὡραία γειτόνισσά μας ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλόν της, ἔπειτα δ' ἤρχισε τὴν νυκτερινήν της τοαλέταν. Ἡ αὐτὴ χάρις, τὸ αὐτὸ θέλγητρον· ἀλλ' ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν χθὲς εἶχε σβεσθῇ τὸ κηρίον, ἀναῤῥικιάσίς τις μᾶς κατέλαβε. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἔτρεμον. Εὐτυχῶς, ἡ τύχη ἦτο ὑπὲρ ἡμῶν· τὸ κηρίον ἐμεινεν ἀνημμένον. Ἡ νεαρὰ γυνὴ τότε, διὰ τῆς θελκτικῆς της χειρὸς, ἧς εὐχερῶς διεκρίνομεν τὴν ἁβρότητα, ἐθώπευσε τὸ προσκεφάλαιόν της, τὸ ἐτοποθέτησε μὲ χιλίας περιποιήσεις, καὶ ἐφαίνετο ὡς κάτι νὰ τοῦ ἔλεγε.
Ἔπειτα ὑπανηγέρθη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ της βραχίονος, ὅπως ὁ ἱπποκόμος ὅταν θέλῃ νὰ ἱππεύσῃ, καὶ εἴδομεν τὸ ἀριστερόν της γόνυ στίλβον καὶ λεῖον ὡς μάρμαρον, εἰσδύον ἐν τῇ κλίνῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισις ὑπῆρξε ταχεῖα, ταχυτάτη, καὶ μόλις διεκρίναμεν τὴν παχουλὴν, τὴν λευκοτάτην ἐκείνην κνήμην, πελαίουσαν μὲ τὸ σινδόνι. Τὸ νυκτερινὸν ἔνδυμα, κυματίσαν ἐπὶ στιγμὴν, ἐτεντώθη μετὰ δυνάμεως ὑπὸ τὰς ἀδαμάστους προεξοχὰς τοῦ εὐμελεστάτου σώματος, ὅπως ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας τὸ ἱστίον ὀγκοῦται, τεντόνεται, ἀνθίσταται καὶ ὁμοιάζει πρὸς πλωρίαν σφαίραν ἑτοίμην νὰ διαῤῥαγῇ. Τέλος τὰ πάντα διεδέχθη ἡ ἡσυχία· καὶ μόλις ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν ἕνα μικρὸ παιγνιδιάρικο καὶ τριανταφυλλένιο ποδαράκι, τὸ ὁποῖον μὴ νυστάζον, φαίνεται, ἐγύριζε ἀκόμη ἔξω καὶ ἔπαιζε μὲ τὴν ἄκραν τῆς σινδόνος.
Ἔκτοτε, ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν ὅταν τοὺς ἠρώτων πῶς τοῖς ἐφαίνετο ἡ κυρία Α. . .
— Αἴ ἔτσι, κ' ἔτσι, τὸ πρόσωπόν της δὲν ἔχει κανονικὰ χαρακτηριστικά.
—Τὸ πρόσωπόν της, βέβαια· ἀπήντων ἐγώ· καὶ ἔπειτα ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου: Τὸ πρόσωπόν της ναί, δὲν εἶνε ὡραῖον, ἀλλὰ τὰ λοιπά!
Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω ὑπὸ ἐχεμυθίαν, καὶ δὲν θὰ ἐβγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα σου.
— Μὴ σὲ μέλῃ.

Μαργιόλος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Διὰ τῆς πλατείας τοῦ σσντάγματος διέρχεται νεαρὰ καὶ ὡραία γυνὴ μελανειμονοῦσα.
Κάποιος λέγει πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον:
— Δίχως ἄλλο χήρα· δὲν σοῦ φαίνεται ὡραῖο πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς μιὰ νέα καὶ εὔμορφη χήρα νὰ περνᾷ ἀπὸ πλησίον του;
Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ πεποιθήσεως.
— Ὄχι ὅμως τὴν δική του.

—

Προχθὲς ἠρώτων ἑξαετὲς κοράσιον πῶς τὸν λέγουν τὸν πατέρα της.
— Νὰ σᾶς πῶ, ἀπαντᾷ τὸ κοράσιον, ὁ καθένας τὸν ὀνομάζει ὅπως θέλει.
Ὅταν εἴμεθα μόνοι ἡ μαμὰ τὸν λέγει: *Ἀνέστη*.
Ὅταν εἶνε καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι λέγει: *σύζυγέ μου*.
Ὁ θεῖος μου τὸν λέγει: *φίλε μου*.
Ὅταν ἡ μαμὰ εἶνε ἔξω ἡ γκουβερνάντα μου τὸν λέγει: *κακομαθημένε*.
Ὅσοι ἔρχονται καὶ τὸν ζητοῦν τὸν λέγουν *κύριε Βαρδούνη*.
Μερικοὶ ἄλλοι τὸν λέγουν: *κύριε εἰρηνοδίκη*.
Ἐγὼ τὸν λέγω μπαμπᾶ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ

μὲ τὴν ὁποίαν ἔκλεισαν αἱ συνεδριάσεις τῆς βουλῆς ἠτό τι ἔξοχον. Καθ' ἣν στιγμὴν χωρὶς πνεῦμα ἐπολεμεῖτο δι' ἐνστάσεων μὴ ἀπαρτίας τὸ περὶ πνευματωδῶν ποτῶν φορολογικὸν νομοσχέδιον, ὄπισθεν μιᾶς τῶν κολοσιαίων στηλῶν τοῦ βουλευτηρίου ὁ Καραπάνος καὶ ὁ Παχὺς, ἐρίσαντες ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως ἕνεκα ἀναφορᾶς τινος περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος, ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας. Καὶ παρατυχὼν ἐκεῖ ὁ κ. Ζυγομαλᾶς ἀνέστειλε μὲν τὴν ὁρμὴν τῶν βραχιόνων ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἑκάστου ἀφηνιάσασα ἐξετόξευε κατὰ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του τὰς ἑξῆς μεγάλας ἀληθείας:
Παχύς.—Ἀρχιληστὴ, ποῦ κατάκλεψες τὴν Τουρκιά!
Καραπάνος. —Κλέφτη, ποῦ ἐλήστευσες τὴν Ἑλλάδα!

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ.

—

Κ' ἔπειτα λέγουν ὅτι δὲν γίνονται πλέον θαύματα!

Ἀλλ' ἂν δὲν γίνωνται ἀλλοῦ, εἰς τὸ Ἀγρίνιον ὅμως γίνονται καὶ ἂν δὲν μᾶς πιστεύετε, ἀναγνώσατε τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα μᾶς γράφουν ἐκεῖθεν, καὶ θὰ πιστεύσητε.

«Ὁ Ἡγούμενος τῆς μονῆς Τροσοῦ ἔκαμε τὸν ἄρρωστο· δὲν εἰμποροῦσε νὰ σηκωθῇ, πρὸ πάντων δὲ δὲν εἰμποροῦσε νὰ σηκωθῇ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον· ἀλλὰ τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὡς ἐκ θαύματος ἀνέστη καὶ ἦλθεν ἐδῶ κατὰ πρόσκλησιν τῶν Ἀγρινιωτῶν οἱ ὁποῖοι τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τὴν εὐλογιά. Καὶ ἦλθε, καὶ ἐλησμόνησεν ὅτι ἦτον ἄρρωστος, καὶ ἐστάθη ὄρθιος ἐντὸς τῆς πλατείας μεταξὺ 5000 ἀνθρώπων συνωθούντων αὐτῶν, καὶ ἔψαλλε μὲ γοερὰς καὶ σπαρακτικὰς φωνὰς μέχρι μεσημβρίας, καὶ ἐξακολουθεῖ καθ' ἡμέραν νὰ εὐλογῇ, νὰ ἁγιάζῃ, νὰ ἐξαγνίζῃ τὸν ὄχλον, ν' ἀποδιώκῃ ἀπ' αὐτοῦ πᾶν πνεῦμα πονηρόν, ν' ἀπελαύνῃ πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν εὐλογιά.

Ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσέπραξε 7000 δραχμὰς καὶ, καθὼς ὑπολογίζουν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδικοί, αἱ εἰσπράξεις θὰ φθάσουν ἕως 20,000, δραχμάς· ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, ὅσα πολύτιμα κοσμήματα καὶ φορέματα εὑρίσκοντο εἰς τὰ κιβώτια τῶν γυναικῶν, μετετέθησαν ὅλα εἰς τὸ δισάκκιον τοῦ Ἡγουμένου, ὅστις ἕνεκα τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐπιφοιτᾷ εἰς αὐτόν, ἕνεκα τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας, ἕνεκα τῆς πασχούσης ὑγείας του δὲν ζυγίζει περισσότερον τῶν 800 ὀκάδων, καὶ δὲν δύναται ὁ δυστυχὴς νὰ φθάσῃ τὰς χιλίας, διότι κάμνει πολλαῖς μετάνοιαις καὶ γονυκλισίας.

Ἀλλ' ἅμα ἐπάτησε ἐδῶ τὸ ποδάρι του, ἡ εὐλογία φοβηθεῖσα αὐτὸν ἐτράπη εἰς αἰσχρὰν φυγήν· οἱ εὐλογιασμένοι σηκώθηκαν ἀπὸ τὰ κρεββάτια των, ὡς οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους των ὅταν ἠνοίχθησαν, καὶ περιφέρονται εἰς τὰς ὁδούς· τετέλεσται! ἡ εὐλογία εὑρῆκεν ἀνώτερον ἀντίπαλον—τὴν εὐλογίαν του—καὶ ἡττήθη. Ὁ προνοητικὸς ὅμως Ἡγούμενος, πρὸς πλήρη θρίαμβόν του καὶ πρὸς τελείαν καταστροφὴν τοῦ ἐχθροῦ, ἀπέλυσεν ἀπόσπασμα τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του παππάδων, οἵτινες κρατοῦντες πέντε ἐξ ἀργυρᾶ κουτία μὲ ἅγια λείψανα, διατρέχουν τὰς συνοικίας, ψάλλουν ἁγιασμοὺς καὶ εἰς ὅσους θέλουν καὶ εἰς ὅσους δὲν θέλουν, ἀληθεῖς σταυροφόροι τῆς εὐλογιᾶς, ἣν ἀναζητοῦν καὶ ἐντὸς ἔτι τῶν θυλακίων.

Καὶ διὰ ν' ἀπονεμηθῇ εἰς πάντας ἐξ ἴσου ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς παραπονεμένος, ὁ φιλάνθρωπος καὶ παντελεήμων Ἡγούμενος ἐμίσθωσε καὶ τοὺς παπάδες τῆς πόλεως μὲ ἡμεροδοῦλι καὶ τρέχουν ἀπὸ σπῆτι εἰς σπῆτι μὲ τὰ ἅγια λείψανα εἰς χεῖρας, καὶ ψάλλουν, καὶ εὔχονται, καὶ παρακαλοῦν, καὶ εὐλογοῦν, καὶ ἁγιάζουν, καὶ θεραπεύουν....τοὺς ὑγιεῖς ὅμως καὶ ὄχι τοὺς εὐλογιασμένους, διότι φοβοῦνται μήπως κολλήσουν. Ὡς ἀμοιβὴν δὲ λαμβάνουσιν ὅτι τύχῃ—δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ δύσκολοι—, λαμβάνουσι πεντόφραγκα—σκουλαρήκια χρυσᾶ—ποδιαῖς—μανδήλια—πετσέταις—χράμια—κηλίμια—ρορέματα—καὶ ὅτι ἄλλο προσφέρουσιν οἱ εὐλογημένοι καὶ φιλόχριστοι χριστιανοὶ ἀπὸ εὐλάβειαν.

Τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ ἕως ὅτου παύσουν ὄχι τὰ κρούσματα τῆς εὐλογιᾶς, ἀλλὰ τὰ ἀφιερώματα καὶ αἱ δωρεαὶ αἱ ὁποῖαι κατήντησαν τὰ ἐπικινδυνώτερα κρούσματα διὰ τοὺς δυστυχεῖς Ἀγρινιώτας.»

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΣΑ

Παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ.—Ἐν Λαμπροτάτῳ μεγάρῳ—Πολυτέλεια πρωτευουσιάνικη.—Διὰ ξένους ὄχι καλλίτερον.—Κυρίως διὰ ταξείδια ὑγείας καὶ διασκεδάσεως.—Ψάρια πάντοτε τῆς ὥρας.—Ἀστακοί, θαλασσινά, τὰ περίφημα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος.—Καθαριότης καὶ ἀνάπαυσις εἰς τὰ δωμάτια ἀξία Μπέηδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ **ἐκ τῆς Δίρψιος**. Ἀπεδείχθη ὅτι ζωντανεύει καὶ τὰς πλέον μαραμμένας παρειάς.—Ἐκ τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ρόδα ὑγείας.

—

Οἱ εἰς Χαλκίδα μεταβαίνοντες κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.

ΖΕΣΤΑΙΣ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΑΛΠΑΚΑΔΩΝ ΚΑΙ ΛΙΝΩΝ

ἔφερε τὸ Μέγα Ἐμπορορραπτικὸν Κατάστημα

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

(ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς, Ὁδὸς Σταδίου).

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας **δὲν τρώγει ἄλλο χαβιάρι ἀπὸ τὸ κομισθὲν ἐσχάτως**

ΕΙΣ ΤΟ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

(Παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

ΡΩΣΣΙΚΟ ΧΑΒΙΑΡΙ

!! Γεύσασθε καὶ Πληρώσατε!!

—

Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ μεζὲ

Ἀνοίγουν φρέσκα βαρέλια

Βιενναίου Ζύθου—Ζύθου Βιενναίου